อักษรพม่า

อักษรพม่าพัฒนามาจากอักษรปัลลวะของอินเดียตอนใต้ เริ่มใช้เมื่อประมาณคริสต์ศตวรรษที่ ๑๑ และปรับปรุงจนเป็นระบบในสมัยพุกาม ประมาณ ค.ศ. ๑๑๑๓ (พ.ศ. ๑๖๕๖)

อักษรพม่าในปัจจุบันเรียกว่า **သင်ပုန်းကြီး** ตินโบนจี ประกอบด้วยพยัญชนะ ๓๓ ตัว ดังนี้ က ก้ะ ခ ค่ะ ဂ ก้ะ ဃ ก้ะ င ง่ะ စ ซ่ะ ဆ ซ่ะ ဇ ซ่ะ ဈ ซ่ะ ည (ဉ) ญ่ะ ဋ ต้ะ ဌ ท่ะ ဍ ด้ะ ဎ ด้ะ ဏ น่ะ တ ต้ะ ထ ท่ะ ဒ ด้ะ ဓ ด้ะ နေ น่ะ ပ ป้ะ ဖ พ่ะ ဗ บ้ะ ဘ บ้ะ မ ม่ะ ယ ย่ะ ရ ย่ะ/ร่ะ လ ล่ะ ဝ ว่ะ သ ต้ะ ဟ ฮ่ะ ဠ ล่ะ အ อ้ะ

นอกจากนี้ยังมีเครื่องหมายแสดงพยัญชนะควบ ๑๑ รูป ได้แก่ ျ ြ ွ ှ ၚ ၜ ၝ ၞ ၟ ၠ ၡ ii เครื่องหมายเหล่านี้ใช้กับพยัญชนะได้ทั้ง ๓๓ ตัว เช่น ကျ ခြ စွ လှ ကျွ မြွမ္ၚ မြှ ဏ္ဍ မြွ ฯลฯ

สระมี ๘ ตัว คือ –ာ, –ါ อา –ိ อี –ု อู –ေ เอ –ယ် แอ –ော်, –ေါ် ออ –န်, –မ်, –ံ อาน, –ို โอ นอกจากนี้ ยังมีสระที่ใช้รูปพยัญชนะซึ่งมีเครื่องหมาย (်) กำกับได้อีก ๒๔ รูป ได้แก่ –င်, –ဉ် อีน –ောင် ออง –ိုင် ไอง์ –ိန်, –ိမ် เอน –ုန်, –ုမ်, –ုံ โอน –ူန်, –ူမ်, –ူံ อูน –က် แอะ –စ် อิ –တ်, –ပ် อะ –ူတ်, –ူပ် อุ –ောက် เอาะ –ိုက် ไอ่ –ိတ်, –ိပ် เอะ –ုတ်, –ုပ် โอะ

ภาษาพม่ามีเสียงวรรณยุกต์ ๓ ระดับ แต่มี ๒ รูป ดังนี้ เสียงสามัญ (ไม่มีเครื่องหมายกำกับ) เสียงต่ำตก (–့) และเสียงสูงตก (–း) และมีเครื่องหมายกำกับพยัญชนะเพื่อแสดงว่าทำหน้าที่เป็นสระคือ ် มีเครื่องหมายวรรคตอนที่แสดงหรือระบุถึงการจบประโยค คือ ။ เรียกว่า “โป่ด์มะ” และเครื่องหมายที่แสดงการเว้นวรรคหรือคั่นระหว่างวลีกับประโยค คือ ၊ เรียกว่า “โป่ด์ทือ”

ตูซาร์ นวย เขียน

ชลธิชา สุดมุข สรุป

๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๗